

เตือนภัยการเกษตร

ช่วงวันที่ ๒ มกราคม ถึง ๓๑ มกราคม ๒๕๖๘

1พืชตระกูลกะหล่ำและผักกาด (เช่น กะหล่ำปลี กะหล่ำดอก บรอกโคลี คะน่ำ กวางตุ้งผักกาดขาว ผักกาดหอม ฯลฯ)

ทุกระยะการเจริญเติบโต

หนอนกระทุ้ผัก

หนอนระยะแรกเข้าทำลายเป็นกลุ่ม ในระยะต่อมาจะทำลายรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากเป็นหนอนที่มีขนาดใหญ่ สามารถกัดกินใบ ก้าน หรือเข้าทำลายในหัวกะหล่ำ การเข้าทำลายมักเกิดเป็นหย่อม ๆ ตามจุดที่ตัวเต็มวัยเพศเมียวางไข่ และมักแพร่ระบาดได้รวดเร็วตลอดปี

การป้องกัน

1. ใช้วิธีเขตกรรม เช่น การไถตากดิน และการเก็บเศษซากพืชอาหาร เพื่อกำจัดดักแด้และลดแหล่งอาหารในการขยายพันธุ์ของหนอนกระทุ้ผัก

2. ใช้วิธีกล โดยการเก็บกลุ่มไข่ และหนอนทำลาย จะช่วยลดการระบาดของลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และปลอดภัย

3. ใช้เชื้อแบคทีเรีย บาซิลลัส ทูริงเยนซิส *Bacillus thuringiensis* (Bt) อัตรา 40 - 80 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร (WDG, WG, WP) หรือ อัตรา 60 - 100 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร (SC) พ่นทุก 3 - 5 วัน เมื่อพบการระบาด หากมีการระบาดรุนแรงให้พ่นติดต่อกัน 2 ครั้ง หลังจากนั้นพ่นทุก 5 วัน จนกระทั่งหนอนลดปริมาณการระบาด

4. ใช้ชีวกลีโอฟิลีโตไรด์ไวรัส หรือ เอ็นพีวีหนอนกระทุ้ผัก อัตรา 40 - 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นทุก 7 - 10 วัน ควรพ่นเมื่อหนอนมีขนาดเล็กจะให้ผลในการควบคุมได้รวดเร็ว กรณีหนอนระบาดรุนแรง พ่นอัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร ติดต่อกัน 2 ครั้ง ทุก 4 วัน

5. ใช้สารฆ่าแมลงที่มีประสิทธิภาพ เช่น คลอร์ฟิโนเพอร์ 10% SC อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อินดอกซาคาร์บ 15% EC อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ

อีมาเมกตินเบนโซเอต 1.92% EC อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ฟลูเบนไดอะไมด์ 20% WG อัตรา 6 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คลอแรนทรานิลิโพรล 5.17% SC อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นเมื่อพบการระบาด

2. ชาโยเต้ (ผักแม้ว หรือ มะระหวาน)

ทุกระยะการเจริญเติบโต

• โรคราน้ำค้าง (เชื้อรา *Pseudoperonospora cubensis*)

มักพบอาการของโรคบนใบที่อยู่บริเวณด้านล่างของต้นก่อน แล้วขยายลุกลามไปยังใบที่อยู่ด้านบน อาการเริ่มแรกบนใบปรากฏแผลฉ่ำน้ำ แผลจะขยายตามกรอบของเส้นใบย่อย ทำให้เห็นเป็นรูปเหลี่ยมเล็ก ๆ ต่อมาแผลเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ในตอนเช้าที่สภาพอากาศมีความชื้นสูงจะพบเส้นใยของเชื้อรา ลักษณะเป็นขุยสีขาวถึงเทาที่แผล บริเวณด้านใต้ใบ แผลจะขยายติดต่อกันเป็นแผลขนาดใหญ่เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มหรือเทาดำ หากอาการรุนแรงจะทำให้ใบเหลืองและแห้งตายทั้งต้น ต้นที่เป็นโรคจะติดผลน้อย ผลมีขนาดเล็ก คุณภาพของผลจะลดลง หากเป็นโรคในระยะมีผลอ่อน จะทำให้ผลลีบเล็ก และบิดเบี้ยว

การป้องกัน

1. ปลุกโดยใช้ผลหรือกิ่งพันธุ์ที่มีคุณภาพดีและปราศจากโรค
2. ไม่ปลุกกระยะชิดกันเกินไป เพราะจะทำให้มีความชื้นสูง
3. หมั่นกำจัดวัชพืช และตัดแต่งใบที่อยู่ด้านล่างของต้นออกบางส่วน เพื่อให้มีการถ่ายเทอากาศในแปลงได้ดี
4. ตรวจสอบแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบโรคพ่นด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช เช่น ไโดเมโทมอร์ฟ 50% WP อัตรา 20 - 30 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ แมนโคเซบ + เมทาแลกซิล-เอ็ม 64% + 4% WG อัตรา 50 - 60 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไชมอกซานิล + แมนโคเซบ 8% + 64% WP อัตรา 30 - 40 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ แมนโคเซบ + วาลิฟิโนล 60% + 6% WG อัตรา 50 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร โดยพ่นให้ทั่วทั้งด้านบนใบและใต้ใบ ทุก 5 - 7 วัน
5. แปลงที่เป็นโรค ควรหลีกเลี่ยงการให้น้ำในตอนเย็น
6. แปลงที่มีการระบาดของโรครุนแรง หลังจากเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว ให้เก็บซากพืชไปทำลายนอกแปลงปลูก และไม่ปลูกพืชตระกูลแตงซ้ำ ควรปลูกพืชชนิดอื่นหมุนเวียน

๓. หนอนไม้ฝรั่ง

ทุกระยะการเจริญเติบโต

- โรคลำต้นไหม้ (เชื้อรา *Phomopsis asparagi*)

อาการเริ่มแรก พบลำต้นเป็นจุดฉ่ำน้ำเล็ก ๆ รูปกระสวย จากนั้นจุดจะขยายใหญ่ตามแนวยาวของลำต้น เป็นแผลยาวริศลายรูปไข่ มีสีม่วงหรือสีน้ำตาลเข้ม ตรงกลางแผลสีน้ำตาลอ่อน พบส่วนของเชื้อราเป็นตุ่มสีดำเล็ก ๆ กระจายทั่วแผล ถ้าอาการรุนแรง จะพบแผลกระจายทั่วลำต้น ทำให้ลำต้นไหม้แห้ง ต้นจะหักตรงรอยแผล นอกจากนี้ยังพบอาการของโรคได้บนกิ่ง ก้าน และใบ ทำให้ใบร่วง ต้นทรุดโทรม และแห้งตายในที่สุด

การป้องกัน

๑. หมั่นตรวจสอบแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบโรคตัดส่วนที่เป็นโรค หรือถอนต้น นำไปทำลายนอกแปลงปลูก เพื่อลดปริมาณเชื้อสาเหตุโรค
๒. พ่นด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช เช่น อะซอกซีโตรบิน ๒๕% SC อัตรา ๕ - ๑๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร หรือ คาร์เบนดาซิม ๕๐% SC อัตรา ๑๐ - ๒๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร หรือ คอปเปอร์ออกซีคลอไรด์ ๘๕% WP อัตรา ๕๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตร พ่นทุก ๗ วัน ไม่ควรพ่นสารชนิดใดชนิดหนึ่งติดต่อกันเป็นเวลานาน
๓. นำต้นที่ตัดแต่งและถอน จากการพักต้น ไปทำลายนอกแปลงปลูก
๔. เมื่อรื้อแปลงเพื่อปลูกใหม่ ไม่ควรไถกลับดินที่เป็นโรคลงไปในดิน เนื่องจากเชื้อสาเหตุโรคสามารถอยู่ข้ามฤดูในเศษซากพืช
๕. ในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรครุนแรงควรปลูกพืชชนิดอื่นหมุนเวียน เพื่อตัดวงจรของโรค

